

hørig" og vil vel i Reglen blive bestemt ved indbyrdes Overenskomst mellem Eksekutor og de paagældende Interessenter i Boet, men i Tilfælde af, at Enighed ikke i saa Henseende kan opnaas, maa Jæstfættelsen af Sikkerhedsstillelsens Størrelse og Bestaffenhed faavel som af den Frist, inden hvilken den skal være berigtiget, tilfalde Eksteretten, for hvilken disse Spørgsmaal ifølge Forslagets §§ 3 og 4 eventuelt ville være at forelægge. Kun erindres det, at henholdsvis Kreditorer og Tvangsarvinger maa kunne fordre en hvilken som helst Sikkerhedsstillelse, naar Forlangendet fremsættes af de i § 1 Nr. 1 og 2 ommeldte Majoriteter alternativt med et Forlangende om Boets Afgivelse til Eksteretten. — Reglen i § 2, sidste Stykke, der svarer til den i Konkurslovens § 70, sidste Stykke, foreskrevne, tiltrænger ingen nærmere Motivering; Reglen er naturligvis for saa vidt ikke usædvanlig, som en anden Anbringelsesmaade kan tilfældes, naar samtlige vedkommende ere enige deri.

Som et nødvendigt Supplement til Foraksterne om Sikkerhedsstillelse i § 2, jfr. §§ 3 og 4, er det i Forslagets § 1 Nr. 3 foreskrevet, at Boet skal afgives til Eksteretten, for saa vidt Eksekutor overskider den ham af denne forelagte Frist til Sikkerhedsstillelsens Berigtigelse. Forpligtelsen indtræder umiddelbart med Fristens Udløb, og det findes under Hensyn til det forud påsejerede ganske ufornødent at paalægge enten Eksteretten eller Boets Interessenter nogen Forpligtelse til i denne Anledning at foretage nogen Henvendelse til Eksekutor, forinden der skrides til Anvendelsen af Tvangsmidler mod denne til Fremtvængelse af Boets Aflevering.

Tilbage staa endnu nogle særlige Tilfælde, i hvilke Afgivelse til Eksteretten maa fordres. I saa Henseende fremhæves først det i Skiftelovens § 89, 2det Stykke, omhandlede, hvortil der i Forslagets § 1 Nr. 4 er henbist. Der er ikke fundet Anledning til at gøre nogen Forandring i Reglen om, at det her er Justitsministeren, der har at træffe Afgørelsen, idet denne efter Sagens Natur maa henlægges til Administrationen. Med Hensyn dernæst til de andre i § 1 Nr. 4 ommeldte Tilfælde skal følgende bemærkes.

Naar den eller de bestiftede Testamentsseksekutorer afgaa ved Døden, uden at der i den afdødes Sted bestiftes en anden Eksekutor eller meddeles den eller de efterlevende Eksekutorer Bestiftelse til alene at fortsætte og tilendebringe Boets Behandling, bliver denne — bortset fra de Tilfælde, hvor Betingelserne for privat Skifte maatte foreligge — at tilendebringe af Eksteretten, hvilket lige-

ledes finder Sted, naar en Eksekutor frasiger sig sit Hverv. Medens der om dette Forhold, der allerede findes afgjort i denne Retning i Rancelli-Skrivelse af 27de December 1817, ikke tiltrænges yderligere Bestemmelser, stiller Forholdet sig noget anderledes, naar det maatte indtræffe, at Eksekutor eller en af Eksekutorerne ikke længere er i Besiddelse af de til at bestiftes som Eksekutor fornødne Egenstaber, f. Eks. fordi han under Bo-behandlingen bliver umyndiggjort, gaar fallit, bosætter sig i Udlandet, jfr. Justitsministeriets Skrivelse af 7de Februar 1877 (Min.-Tid. A, Nr. 37) o. s. v. Der foreligger vel en administrativ Afgørelse i Rancelli-Promemoria af 26de April 1788 for, at et Bo, der behandlede af tvende Eksekutorer, hvoraf den ene var afgaaet ved Døden og den anden havde opgivet sit Bo, maatte overgaa til Behandling af den ordinære Eksteret, men der formenes dog i Nutiden ikke at være Hjemmel til at betragte den en Gang udfærdigede Eksekutorbevilling som traadt ud af Kraft paa Grund af en for Indehaveren opstaaet Habilitetsmangel, saa længe Bevillingen ikke er tilbagealdt eller kasseret, jfr. i saa Henseende ogsaa Justitsministeriets Skrivelse af 2den Marts 1881 (Min.-Tid. A, Nr. 43). En Berettigelse for Administrationen til at kassere en Eksekutorbevilling af Hensyn til senere indtraadte Habilitetsmangler har imidlertid ikke hidtil haft nogen udviklingshjemmel, og Justitsministeriet — hvem Afgørelsen maatte være forbeholdt — har i foreskaldene Tilfælde ikke kunnet undlade at føle det mistlige i den forhaandenværende Usikkerhed med Hensyn til Grænserne for dets Besjælfser i den omspurgte Retning. Det maa derfor være Ministeriet magtpaaliggende at benytte Lejligheden til at søge hin Usikkerhed hævet, i hvilken Anledning man i Lovforslaget har optaget en udtrykkelig Bestemmelse om, at Justitsministeriet kan bestemme, at et Bo skal afgives til Eksteretten, naar Eksekutor eller en af disse ikke længere er i Besiddelse af de Egenstaber, der udfordres til at bestiftes som Eksekutor. Endelig er det Tilfælde medtaget, at der ved den foreskrevne Gennemgang af Boets Kassebog eller Skifteprotokol forefindes Misligheder med Hensyn til Behandlingen af Boets Midler, og vedkommende Amtmand — i Kjøbenhavn Justitiarius i Landsover- samt Hof- og Stadsretten — i den Anledning finder at burde gøre Indstilling til Justitsministeriet om Boets Afgivelse til Eksteretten. — Da Statskassen derhos, uanset dens Interesse i Boets Tilendebringelse i Henseende til Berigtigelsen af Arveafgift, Efterstemplingsgebyr m. v., hidtil ikke er antaget at kunne